

bekendt. Men jeg finder, at Tiden snart kunde være inde ikke til Forhøjelser, men til en Nedskrivning af Forfatterunderstøttelserne, til en Reduktion af det store Antal statsunderstøttede Forfattere, et Antal, der ikke staar i noget som helst rimeligt Forhold til Bogmarkedet herhjemme. Jeg finder ikke, at Tiden er til en uafbrudt Forøgelse af disse Forfatteres Antal. Jeg vil derfor ikke gerne være med til at støtte dette Ændringsforslag.

Holger Andersen: I Anledning af Ændringsforslag Nr. 648 og de Udtalelser, der er fremsat af de ærede Medlemmer Hr. Hauge og Hr. Rode vedrørende den her foreslaaede Overflytning af Bevillingen „Til Støtte af dansk Sprog og Kultur i Udlandet“ fra Statsministeriets til Undervisningsministeriets Budget, vil jeg gerne fremsætte nogle Bemærkninger. Den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti og ligeledes det ærede Medlem Hr. Rode understregede meget stærkt, at det var paakrævet, at den danske Offentlighed havde Sikkerhed for, at denne Bevilling udelukkende anvendtes i Overensstemmelse med det Øjemed, hvori den var givet, nemlig til Støtte af dansk Sprog og Kultur Syd for Grænsen. Jeg er ganske enig i de Udtalelser, de to ærede Medlemmer fremsatte i saa Henseende. Og jeg maa tillige hævde, at denne Bevilling *ogsaa hidtil*, medens den har været administreret af Statsministeriet, er blevet anvendt i den Retning, som de to ærede Medlemmer kræver. Det er en Selvfølge, at denne Bevilling kun kan ydes til Institutioner, som forfølger udelukkende kulturelle Formaal, og begge de to ærede Medlemmer ønskede i saa Henseende Skole-, Kirke-, Højskole- og Biblioteksforhold. Jeg haaber, at den højtærede Undervisningsminister i den allernærmeste Fremtid eventuelt ved Behandlingen af Tillægsbevillingslovforslaget vil kunne fremsætte en detaljeret Oversigt over, hvorledes man tænker sig dette Beløb anvendt i det kommende Aar.

Det ærede Medlem Hr. Hauge udtalte sig meget stærkt mod, at denne Bevilling eller nogen som helst Del af den skulde kunne direkte eller indirekte komme Propagandaøjemed til gode, og det ærede Medlem udtalte i denne Forbindelse, hvad jeg ønsker at understrege og ubetinget paaskønner og anerkender, at det er kun rimeligt, at vi her oppe fra yder Støtte til de Danske, der ikke kom tilbage til Danmark. Saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, udtalte han ogsaa, at han fandt

det rimeligt, at vi her oppe, saa længe de tyske Skoleforhold i de mellemslesvigske Landdistrikter, hvor dansk Sprog endnu lever, var saaledes, at Børnene der ikke kunde faa den fornødne danske Undervisning og Skolegang, gjorde, hvad vi kunde, for at bøde paa dette Forhold. Jeg mener, at det ærede Medlem her har understreget Kærnepunktet i den Bevilling, her ydes. Forholdet er jo dette — saaledes opfatter jeg det i alt Fald —, at dersom Skoleforholdene Syd for Grænsen var væsentlig anderledes ordnet, end de er, vilde det i langt ringere Grad end nu være fornuddent at yde en Bevilling som den, her er foreslaaet.

De Danske Syd for Grænsen har gentagne Gange krævet kun i alle Maader at blive ligestillet med de tysksindede Slesvigere, der som Følge af Grænsflytningen blev indlemmet i Danmark. De tysksindede Nordslesvigere kan med den danske Skolelovgivning og den danske Kirkelovgivning, som alle Partier i denne høje Rigsdag er enedes om, pege paa, hvad der er deres indlysende Ret. Syd for Grænsen har man kun den i og for sig anerkendelsesværdige, men elastiske § 113 i den tyske Rigsforfatning, den Weimaraniske Forfatning, som siger, at der hverken ad Lovgivningens eller Forvaltningens Vej maa træffes Foranstaltninger, der hindrer de „fremmed-sproglige“ Mindretal indenfor det tyske Riges Rammer i at pleje og udvikle deres Sprog, Kultur og folkelige Ejendommeligheder i Skole og Kirke, i Forvaltning og Retssal. Men Forholdet er jo dette, at vi indtil Dato savner de Lovbestemmelser, som fører denne Forfatningsbestemmelse ud i Livet, og det er ogsaa meget rigtigt fremhævet i den Overenskomst, som i sin Tid — mindes jeg ret, var det i November 1921 — sluttedes mellem de danske Socialdemokrater og de tyske Socialdemokrater, idet der netop der paa den ene Side fremsattes en lang Redegørelse for alle de enkelte Love, gennem hvilke vi i Danmark havde søgt at skabe en fast Lovgivningsrammer udenom det tysksindede Mindretals kulturelle Liv, medens det fra tysk Side udtaltes, at man vilde tilstræbe, at tilsvarende enkelte Lovbestemmelser for det danske Mindretals Vedkommende førtes ud i Livet Syd for Grænsen. Den Retning, hvori denne Overenskomst gaar, kan jeg for mit Vedkommende kun anerkende og give min Tilslutning, ogsaa ved denne Lejlighed, ligesom jeg, hvad det ærede Medlem Hr. Hauge ikke er ukendt med, har gjort det ved andre Lejligheder.